

Daniels Bog – Nummer et hundrede og tres

Den sidste visions profetiske betydning i Daniels Bog: Åbenbaring af sandheden for de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-03-26

Daniel identificeres i kapitel ti som værende oprejst fra sørgedagene ved den evige evangeliums tretrinsproces. Gabriel giver derpå Daniel den profetiske historie i kapitel elleve og identificerer derved historien om lyset ved den store flod Hiddekel.

„Der er behov for et langt nærmere studium af Guds ord. Særlig bør Daniel og Åbenbaringen få opmærksomhed som aldrig før i vor værks historie. Vi har måske mindre at sige på visse områder med hensyn til den romerske magt og pavedømmet, men vi bør henlede opmærksomheden på det, som profeterne og apostlene har skrevet under Guds Ånds inspiration. Helligånden har således formet forholdene, både ved overgivelsen af profetien og i de begivenheder, der fremstilles, for at lære, at det menneskelige redskab skal holdes ude af syne, skjult i Kristus, og at Herren, himmelens Gud, og hans lov skal ophøjes.“

„Læs Daniels Bog. Fremdrag, punkt for punkt, historien om de riger, der dér fremstilles. Se statsmænd, råd, mægtige hære, og se, hvorledes Gud virkede for at ydmyge menneskers hovmod og lægge menneskelig herlighed i støvet. Gud alene fremstilles som stor. I profetens syn ses Han styrte den ene mægtige hersker ned og sætte en anden op. Han åbenbares som universets monark, i begreb med at oprette sit evige rige—den Gamle af dage, den levende Gud, al visdoms Kilde, nutidens Hersker, fremtidens Åbenbarer. Læs og forstå, hvor fattigt, hvor skrøbeligt, hvor kortlivet, hvor fejlende, hvor skyldbetyngt mennesket er, når det opløfter sin sjæl til forfængelighed.

Den Hellige Ånd peger os gennem Esajas hen til Gud, den levende Gud, som det vigtigste genstand for vor opmærksomhed—til Gud, sådan som han er åbenbaret i Kristus. »Thi et barn er os født, en søn er os givet, og herredømmet skal være på hans skulder; og hans navn skal kaldes Underfuld, Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste« [Esajas 9:6].

“Det lys, som Daniel modtog direkte fra Gud, blev givet særligt for disse sidste dage. De syner, han så ved bredden af Ulai og Hiddekel, Shinars store floder, er nu ved at gå i opfyldelse, og alle de begivenheder, der blev forudsagt, vil snart være sket.” Manuscript Releases, bind 16, 333, 334.

Helligånden „formede således forholdene“ ved overgivelsen af profetien „og begivenhederne“ i Daniels sidste syn, at det første kapitel (ti) repræsenterer Guds folks erfaring i de sidste dage, ligesom det sidste kapitel (tolv) gør. Udformningen af de tre kapitler, som udgør lyset ved floden Hiddekel, og som „blev givet særligt for disse sidste dage“, var tilsigtet at bære den tredelte definition af „sandhed“. Idet det første stemmer overens med det sidste, og det midterste repræsenterer oprør, har vi ikke alene strukturen i det hebraiske ord for „sandhed“, som blev dannet af det første, det trettende og det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, men vi ser også Alfa

og Omegas signatur.

Daniel kapitel ti identificerer de hundrede og fireogfyrre tusind, som forstår både „chazon“-synet om de to tusind fem hundrede og tyve år og „mareh“-synet om de to tusind tre hundrede år. De forstår ikke blot disse to syner, men de besidder også den erfaring af retfærdiggørelse ved tro, som frembringes af det feminine og kausative „marah“-syn om „tilsynekomsten“.

“For såvel sindet og sjælen som legemet gælder det som Guds lov, at styrke erhverves ved anstrengelse. Det er øvelse, der udvikler. I overensstemmelse med denne lov har Gud i sit ord tilvejebragt midlerne til åndelig og mental udvikling.

“Bibelen indeholder alle de principper, som mennesker behøver at forstå for at blive skikkede enten til dette liv eller til det kommende liv. Og disse principper kan forstås af alle. Ingen, som har et sindelag til at værdsætte dens lære, kan læse et eneste afsnit i Bibelen uden derfra at vinde en hjælpsom tanke. Men Bibelens mest værdifulde undervisning opnås ikke ved lejlighedsvis eller usammenhængende studium. Dens store sandhedssystem er ikke fremstillet på en sådan måde, at det kan erkendes af den forhastede eller skødesløse læser. Mange af dens skatte ligger langt under overfladen og kan kun erhverves ved flittig granskning og vedvarende anstrengelse. De sandheder, som tilsammen udgør den store helhed, må udforskes og samles, ‘lidt her og lidt der.’ Esajas 28:10.

„Når de således bliver gransket og sammenført, vil det vise sig, at de passer fuldkomment til hinanden. Hvert evangelium er et supplement til de øvrige, enhver profeti en forklaring på en anden, enhver sandhed en udfoldelse af en anden sandhed. Den jødiske husholdnings forbilleder bliver gjort klare ved evangeliet. Hvert princip i Guds ord har sin plads, enhver kendsgerning sin betydning. Og den fuldendte bygning bærer i både plan og udførelse vidnesbyrd om sin Ophavsmand. En sådan bygning kunne intet andet sind end den Uendeliges hverken undfange eller forme.“

„Ved at udforske de forskellige dele og studere deres indbyrdes sammenhæng kaldes det menneskelige sinds højeste evner til intens virksomhed. Ingen kan beskæftige sig med et sådant studium uden at udvikle åndskraft. “

„Og den intellektuelle værdi af bibelstudiet består ikke alene i at søge sandheden frem og samle den. Den består også i den anstrengelse, der kræves for at fatte de fremstillede emner. Sindet, der kun beskæftiges med almindelige forhold, bliver indskrænket og svækket. Hvis det aldrig udfordres til at forstå store og vidtrækkende sandheder, mister det efter nogen tid evnen til vækst. Som værn mod denne degeneration og som tilskyndelse til udvikling kan intet andet måle sig med studiet af Guds ord. Som middel til intellektuel dannelse er Bibelen mere virkningsfuld end nogen anden bog, ja end alle andre bøger tilsammen. Dens emners storhed, dens udsagns værdige enkelhed, skønheden i dens billedsprog vækker og opløfter tanker, som intet andet kan. Intet andet studium kan meddele en sådan åndskraft som den anstrengelse, det er at fatte åbenbaringens overvældende sandheder. Sindet, der således bringes i berøring med den Uendeliges tanker, kan ikke andet end udvide sig og styrkes.“

„Og endnu større er Bibelens kraft i udviklingen af den åndelige natur. Mennesket, skabt til fællesskab med Gud, kan kun i et sådant fællesskab finde sit sande liv og sin udvikling. Skabt

til i Gud at finde sin højeste glæde kan det ikke i noget andet finde det, som kan stille hjertets længsler, som kan mætte sjælens hunger og tørst. Den, som med oprigtig og lærevillig ånd studerer Guds ord og søger at fatte dets sandheder, vil blive bragt i berøring med dets Ophavsmand; og, medmindre det er ved hans eget valg, er der ingen grænse for mulighederne i hans udvikling.

„I sin vide spændvidde af stil og emner har Bibelen noget, der kan fængsle enhver tanke og tale til ethvert hjerte. På dens sider findes den ældste historie; den mest livsnære biografi; styreprincipper for statens ledelse, for husholdningens ordning — principper, som menneskelig visdom aldrig har overgået. Den rummer den dybeste filosofi, den skønneste og mest ophøjede poesi, den mest lidenskabelige og den mest gribende. Umådeligt overlegne i værdi i forhold til nogen menneskelig forfatters frembringelser er Bibelens skrifter, selv når de betragtes således; men af uendeligt videre rækkevidde, af uendeligt større værdi, er de, når de ses i deres forhold til den store centrale tanke. Betragtet i lyset af denne tanke får ethvert emne en ny betydning. I de enklest udtrykte sandheder ligger principper, som er så høje som himlen og omspænder evigheden.“

„Bibelens centrale tema, det tema, som ethvert andet i hele bogen samler sig om, er frelsesplanen, genoprettelsen i menneskesjælen af Guds billede. Fra det første vink om håb i den dom, der blev udtalt i Eden, til den sidste herlige forjættelse i Johannes' Åbenbaring: 'De skal se hans ansigt, og hans navn skal være på deres pander' (Åbenbaringen 22:4), er indholdet i hver bog og hvert afsnit i Bibelen udfoldelsen af dette vidunderlige tema — menneskets ophøjelse — Guds kraft, 'som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus.' 1 Korintherbrev 15:57." Uddannelse, 123–125.

I det netop citerede afsnit påpeges det, at Bibelen, når den betragtes ud fra enhver litterær synsvinkel, er langt overlegen i forhold til ethvert menneskeligt værk. Søster White udtalte: „På dens sider findes den ældste historie; den mest livsnære biografi; principper for styrelse til statens ledelse, til husholdningens ordning — principper, som menneskelig visdom aldrig har kunnet måle sig med. Den rummer den dybeste filosofi, den lifligste og mest ophøjede poesi, den mest lidenskabelige og den mest gribende,“ og at „en sådan opbygning kunne intet andet sind end den Uendeliges hverken undfange eller forme.“

Alle menneskelige litterære anerkendte regler, som identificerer de regler, der udgør litteraturens struktur, overgås af Bibelen. De principper, som fremlægges på menneskelige universiteter, og som identificerer forskellen mellem middelmådig eller ringere litteratur og helt op til mesterværkerne i den menneskelige litteratur, overgås alle af Bibelen. Med dette in mente er det værd at erkende, at klimakset, den store afslutning på hele Bibelens profetiske vidnesbyrd, fremstilles i Daniels sidste syn. Det er kronen på det profetiske vidnesbyrd, og der findes intet klimaks i menneskelig litteratur, som kommer i nærheden af vidnesbyrdet i Daniels bog kapitel elleve, begyndende med vers et og fortsættende til og med kapitel tolv, vers fire.

I Johannes' Åbenbaring mødes og afsluttes alle Bibelens bøger, og i Åbenbaringen tages de samme profetiske linjer op som i Daniels bog; men i forhold til hinanden er Daniels bog den første omtale, og Åbenbaringen den sidste. Alt findes i den første omtale, og alt findes i Daniels bog, og bogens

klimaks er synet, der blev givet ved Hiddekel-floden. Klimakset på de begivenheder, der fremstilles i dette syn, begynder i vers fyrrer og fortsætter, indtil bogen forsegles i kapitel tolv, vers fire. Disse vers udgør den store finale på enhver profetisk sandhed, der nogen sinde er blevet udtalt eller nedskrevet af fortidens hellige mænd, herunder Søster White.

Det, som fører frem til denne konklusion i kapitel elleve, er historiske forløb inden for kapitlet, som giver vidnesbyrd om den rette forståelse af de sidste seks vers i kapitel elleve, hvor dragens, dyrets og den falske profets tredobbelte fjender nu leder verden frem mod afslutningen på menneskets nådetid. Søster White identificerer direkte dette indre princip.

„Vi har ingen tid at spille. Trængselstider ligger foran os. Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, der er omtalt i profetierne, finde sted. Profetien i Daniels ellefte kapitel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, som har fundet sted til opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget. I det tredivte vers omtales en magt, som ‘skal blive forbitret og vende tilbage og være opfyldt af harme mod den hellige pagt; således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem, der forlader den hellige pagt. Og væbnede styrker skal stå til hans rådighed, og de skal vanhellige helligdommen, fæstningen, og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Og dem, der handler ugudeligt mod pagten, skal han forføre med smiger; men det folk, som kender sin Gud, skal stå fast og handle med kraft. Og de forstandige iblandt folket skal give mange indsigt; dog skal de falde ved sværd og ild, ved fangenskab og plyndring i mange dage. Men når de falder, skal de få nogen ringe hjælp; og mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde, for at de kan prøves og renses og gøres hvide indtil endetiden; for det varer endnu til den fastsatte tid. Og kongen skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig og gøre sig stor over enhver gud og tale forunderlige ord imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; for det, som er fast besluttet, skal ske.’ Daniel 11,30–36.“

„Scener, som ligner dem, der beskrives med disse ord, vil finde sted. Vi ser beviser på, at Satan hastigt er ved at få herredømme over menneskers sind, som ikke har guds frygt for øje. Lad alle læse og forstå denne bogs profetier, for vi går nu ind i den trængselstid, der er omtalt:“

»Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står dine folks børn bi; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev til noget folk, indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk frelses, enhver, som findes indskrevet i bogen. Og mange af dem, der sover i jordens støv, skal vågne, nogle til evigt liv og nogle til skam og evig afsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvælvingens glans, og de, som fører de mange til retfærdighed, som stjernerne i evighedernes evigheder. Men du, Daniel, hold ordene skjult og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare omkring, og kundskaben skal blive stor.« Daniel 12:1–4.« Manuscript Releases, nr. 13, 394.

I dette afsnit henviser Søster White først til Daniel kapitel elleve og identificerer dernæst princippet om, „at meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget.“ Hun citerer derefter direkte vers tredive til seksogtredive og følger dette med udsagnet, at „scener, som ligner dem, der er beskrevet i disse ord, vil finde sted.“ Efter at have identificeret

vers tredive til seksogtredive og sagt, at scener svarende til disse vers vil finde sted, identificerer hun dernæst prøvetidens afslutning, når Mikael står frem i vers et i kapitel tolv. Ved at gøre dette udskiller hun disse syv vers og placerer dem i den historie, som umiddelbart går forud for, at Mikael står frem.

Mere end én gang har vi behandlet historien i vers tredive til seksogtredive, og hvordan de løber parallelt med vers fyrre til femogfyrre i Daniel elleve, og vi vil nu begynde at betragte andre perioder af den profetiske historie i kapitel elleve, som gentages i disse sidste seks vers. Før vi gør det, vil vi imidlertid endnu en gang fremlægge en kort sammenfatning af parallellen mellem vers tredive til seksogtredive og vers fyrre til femogfyrre.

Vers tredive markerer overgangen fra det hedenske Rom til det pavelige Rom. Denne overgangshistorie behandles i en række forskellige profetiske skriftsteder, som angiver sådanne årstal som 330, 508, 533 og 538. Der findes andre profetiske markører i overgangen fra det fjerde rige til det femte rige i Bibelens profeti, men i vers enogtredive rejser det hedenske Rom sig til støtte for pavedømmet, som repræsenteret ved Klodevig i året 496. De hedenske magter, som indledningsvis repræsenteres ved Klodevig i verset, fuldbyrder arbejdet med at fjerne enhver hedensk modstand (det daglige) mod pavedømmets opkomst inden året 508. Krigene i den tid medfører ødelæggelse over Rom by i løbet af denne historie, som repræsenteret ved "styrkens helligdom", og inden året 538 sætter de hedenske magter pavedømmet på jordens trone, og det vedtager derpå en søndagslov ved kirkemødet i Orléans.

Versene toogtredive til seksogtredive identificerer den morderiske krigsførelse, som pavedømmet dengang førte mod Guds trofaste i de tusind to hundrede og tres år under den mørke middelalder. Til sidst kommer pavedømmet til sin ende i vers seksogtredive. I vers fyrre indgik Reagan en hemmelig alliance med antikrist, hvilket markerede, at protestantismens modstand var blevet fjernet, som repræsenteret ved året 508. Reagans forpligtelse af finansielle midler og militær magt var blevet forbilledligt fremstillet ved de "våben", som rejste sig til støtte for pavedømmet i 496. Ødelæggelsen af det hedenske Roms styrkes helligdom, repræsenteret ved byen Rom, er et forbillede på ødelæggelsen af USA's forfatning ved den snart kommende søndagslov, for forfatningen er styrkens helligdom for De Forenede Stater. Ved søndagsloven vil pavedømmet endnu en gang blive sat på jordens trone, som repræsenteret ved året 538.

Da vil den endelige periode med morderisk pavelig forfølgelse mod Guds trofaste begynde, sådan som den fandt sted i den mørke middelalder fra 538 til 1798. Dette vil føre til menneskets nådetids afslutning, når Mikael står frem, som 1798 fremstiller, da pavedømmet, som havde haft fremgang i tolv hundrede og tres år, modtog den dødelige wounds harme.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Ved en lejlighed, da jeg var i New York City, blev jeg i nattens timer kaldet til at betragte bygninger, der rejste sig etage efter etage mod himlen. Disse bygninger blev garanteret som brandsikre, og de blev opført for at herliggøre deres ejere og bygherrer. Højere og stadig højere hævdede disse bygninger sig, og i dem blev det kostbareste materiale anvendt. De, som disse bygninger tilhørte, spurgte ikke sig selv: 'Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?' Herren var

ikke i deres tanker.“

„Jeg tænkte: „Å, om dog de, som således anvender deres midler, kunne se deres handlemåde, sådan som Gud ser den! De samler prægtige bygninger, men hvor tåbelig er deres planlægning og udtænkning i verdensaltets Herskers øjne. De gransker ikke med hjertets og sindets fulde kræfter, hvorledes de kan herliggøre Gud. De har mistet dette af syne, menneskets første pligt.““

„Mens disse høje bygninger skød op, frydede ejerne sig i ærgerrig stolthed over, at de havde penge at bruge til at tilfredsstille selvet og vække deres naboers misundelse. En stor del af de penge, som de således investerede, var blevet erhvervet ved åger, ved at udpine de fattige. De glemte, at der i himlen føres regnskab over enhver forretningstransaktion; enhver uretfærdig handel, enhver svigagtig handling, er dér optegnet. Tiden kommer, da mennesker i deres svig og overmod vil nå til et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride, og de skal lære, at der er en grænse for Jehovas langmodighed.“

„Det næste syn, der viste sig for mig, var en brandalarm. Mænd så på de høje og angiveligt brandsikre bygninger og sagde: 'De er fuldstændig sikre.' Men disse bygninger blev fortæret, som var de gjort af beg. Brandsprøjterne kunne intet gøre for at standse ødelæggelsen. Brandmændene var ude af stand til at betjene sprøjterne.

„Jeg er blevet undervist om, at når Herrens tid kommer, vil mennesker finde, at den hånd, som havde været stærk til at frelse, vil være stærk til at ødelægge, dersom der ikke er sket nogen forandring i de stolte, ærgerrige menneskers hjerter. Ingen jordisk magt kan standse Guds hånd. Intet materiale kan anvendes ved opførelsen af bygninger, som vil bevare dem fra ødelæggelse, når Guds fastsatte tid kommer til at sende gengældelse over mennesker for deres tilsidesættelse af Hans lov og for deres selviske ærgerrighed.“

”Der er ikke mange, selv blandt lærere og statsmænd, som forstår de årsager, der ligger til grund for samfundets nuværende tilstand. De, som holder regeringens tøjler, er ikke i stand til at løse problemet med den moralske fordærvelse, fattigdommen, nøden og den voksende kriminalitet. De kæmper forgæves for at bringe forretningslivet ind på et mere sikkert grundlag. Hvis mennesker ville give større agt på Guds ords lære, ville de finde en løsning på de problemer, som forvirrer dem.”

„Skrifterne beskriver verdens tilstand umiddelbart før Kristi andet komme. Om de mennesker, der ved røveri og udbytning samler store rigdomme, er der skrevet: 'I have samlet skatte til de sidste dage. Se, den løn, som I ved svig have holdt tilbage fra arbejderne, der høstede jeres marker, råber; og råbene fra dem, som høstede, er nået frem til Herren Zebaoths ører. I have levet i nydelse på jorden og været vellystige; I have fedet jeres hjerter som på en slagtedag. I have fordømt og dræbt den retfærdige; han gør ikke modstand imod jer.' Jakob 5:3–6.“

„Men hvem læser de advarsler, som gives ved tidens tegns hastigt opfyldende tegn? Hvilket indtryk gør de på verdslige mennesker? Hvilken forandring ses i deres holdning? Ikke mere end der sås i holdningen hos indbyggerne i den noakiske verden. Opslugte af verdslige forretninger og fornøjelser 'ænsede de det ikke, før Floden kom og rev dem alle bort.' Mattæus 24:39. De havde advarsler sendt fra himlen, men de nægtede at lytte. Og i dag iler verden,

fuldstændig upåagtende over for Guds advarende røst, videre mod evig undergang.

„Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Profetien i Daniels ellefte kapitel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Snart vil de trængselsscener, der omtales i profetierne, finde sted.“
Testimonies, bind 9, 12–14.